

Blago s Tristan da Cunhe

Priredioj: Kap. Mladen Poljanić

Premda je do sada mnogo ekspedicija uzalud tražilo navodna gusarska blaga po pustim obalama kontinenata i otoka, priče o postojećim sakrivenim bogatstvima još uvijek znaju uzbuditi pustolovne duhove željne lake zarade. Među ostalim i jedna se je ekspedicija takove vrste pred ne dugo vremena spremala na put da bi pronašla blago, koje se navodno nalazi sakriveno negdje na usamljenom otoku Tristan da Cunha u južnom Atlantskom oceanu.

O postojanju tog blaga ima međutim vrlo malo vjerojatnih dokaza. Zna se da je neki Jonathan Lambert 1811. godine doplovio na ovaj nenaseljeni otok sa nekoliko svojih drugova i tu se nastanio sa namjerom da na otoku goji povrće i voće, kojim bi snabdjevao brodove koji tu pristaju.

Ova družina stigla je na Tristan da Cunhu sa malim jedrenjakom i sobom je donijela neki tajanstveni kovčeg, koji je navodno sadržavao blago sakupljeno u gusarskim pothvatima izvršenim u vodama Zapadnih Indija.

Da li je Jonathan Lambert zaista bio gusar ili ne, nije utvrđeno, ali je sigurno, da je on bio neki zagonetan tip, neobično poduzetna duha. Malo po dolasku na ovaj otok, on je 4. veljače 1811. uputio formalnu proklamaciju svim velikim silama tog vremena, u kojoj im stavlja na znanje, da je otok Tristan da Cunha sa dva priležna otoka Slavujevim i Nepristupačnim otokom uzeo za sebe i svoje nasljednike. Premda je Lambert tvrdio, da je »pomorac i građanin Sjedinjenih Država iz Salema«, on nije nikad izvjesio zastavu te države, već bijelu sa crvenim i plavim dijamentima, koju je sam izmislio.

Izgleda, da je nakon objavljivanja ove proklamacije, vlada države Rta Dobre Nade bila odlučila, da sa vojskom zaposjedne otok Tristan da Cunha, kako bi na taj način onemogućila brodovima snabdjevanje vodom na otoku. Ova odluka međutim nije bila provedena u djelo, radi pomanjkanja vojske. Tako je samozvani »kralj« ovih otoka i dalje gospodario svojom »državom«. Postoje podaci, da su ovi naseljenici razvili znatnu trgovinu sa brodovima koji su tu pristizali, dok se o njihovoj ostaloj djelatnosti malo što zna.

Kada je Napoleon bio interniran na Sv. Heleni, Engleska se je vlada bila ozbiljno zainteresirala za Tristan da Cunhu, jer je ovaj otok udaljen od Sv. Helene samo 1.300 milja, te su se Englezi bojali, da bi se sa tog otoka mogla pokušati izvršiti otmica cara. Stoga je engleski admiralitet naredio, da se Tristan da Cunha privremeno zaposjedne sa mornaricom, dok ne stigne stalni odred vojske sa Rta Dobre Nade.

Mornarički odred se je iskrcao na otok 1. kolovoza 1816., a bio je zamjenjen kopnenom vojskom 28. studenog iste godine. Ovaj odred, koji

je došao na otok iz Capetowna sa ratnim brodom »Falmouth«, sastojao se je od 5 oficira i 38 vojnika. Sa odredom je došlo na otok i 10 žena sa 12 djece. Otok je bio formalno anektiran od Velike Britanije. Od bivših naseljenika, vojska je na tom otoku zatekla samo jednog o kome se veoma malo zna. Prema jednoj verziji on je bio talijanski mješanac po imenu Tomaso Corri, dok bi iz drugih podataka proizlazilo, da je on bio Irac po imenu Currie.

Izgleda da ovaj Corri ili Currie nije nikome htio kazati što se je dogodilo sa njegovim drugovima i njihovim »kraljem« Jonathanom Lambertom. Pretpostavlja se, da se je ova družina između sebe posvadila oko podjele blaga, te da su jedan drugog poubijali ili su se ukrcali na neki brod, koji je tu pristao i s njim utekli. O tim tajanstvenim ljudima više se nije nikad čulo.

Za tog se je Corria pričalo, da bi često kod sebe imao zlatnog novca, a kada bi se napio, tada bi se znao hvalisat svojim velikim bogatstvom, koje je sakriveno na otoku i čije mjesto on jedini zna. Corri je umro na otoku kao starac, ali nije nikome htio saopćiti tajnu o sakrivenom blagu. Vojnici koji su bili na otoku često su tražili sakriveno blago, ali bez uspjeha. U to doba se je pričalo, nezna se na osnovu kojih podataka, da se ovo blago nalazi zakopano negdje blizu »Pješčane uvale«, između dva vodopada, te da se sastoji iz zlatnog novca, srebra i dragog kamenja.

U studenom 1817. vojska je napustila otok Tristan da Cunhu, radi teškoća oko dopreme hrane. Neki podnarednik iz tog odreda imenom William Glass sa još dva vojnika, na svoju molbu, dobio je dozvolu, da može ostati na otoku. Njima su se kasnije pridružili još neki mornari, koji su sa Sv. Helene doveli nekoliko crnkinja. Potomci ovog šarenog društva današnji su stanovnici Tristan de Cunhe. Podnarednik Glass uspješno je upravljao otokom 36 godina. On je bio jedini podoficir u povijesti britanskog carstva, koji je postao guverner jedne kolonije.

Iz svega se vidi, da ima vrlo malo vjerodostojnih podataka o nekom sakrivenom blagu, na tom otoku, a još se manje zna o mjestu gdje bi to blago bilo zakopano. Od tog vremena otok je stalno nastanjen, ali do danas nema nikakvih vijesti o pronalasku blaga. Pa ipak je neki daleki potomak tog Corria iz 1816. godine pred nekoliko vremena najavio svoju namjeru da će pokušati pronaći mjesto na otoku, gdje se nalazi sakriveno to blago. I uz pomoć današnjih modernih sredstava to će biti riskantan posao, u koliko ovaj potomak nije u posjedu zaista sigurnih podataka o mjestu gdje se nalazi blago. Priče o sakrivenim gusarskim bogatstvima još i danas imaju svojih pristalica pustolovna duha, koji ne žale novac i vrijeme da bi pronašli navodna gusarska sakrivena blaga.